

РЕШЕНИЕ

№ 6415

гр. София, 02.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 59 състав,
в публично заседание на 13.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **7127** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл.178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 38, ал. 7 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.

Образувано е по подадена жалба от Фондация „Антикорупционен фонд“, с ЕИК[ЕИК], чрез юрисконсулт Д. П. срещу решение № ППН-01-543/2021 г. от 30.06.2022 г. на Комисия за защита на личните данни /КЗЛД/, В ЧАСТТА по т. 1 и т. 2, с което т. 1. подадената от Е. В. П. жалба рег. № ППН-01-543/13.07.2021 г. е обявена за основателна по отношение на Фондация „Антикорупционен фонд“ и т. 2. на основание чл. 58, § 2, б. „б“ за нарушение по чл. 5, § 1, б. „в“ от Регламент (ЕС) 2016/679 е издадено официално предупреждение на фондация „Антикорупционен фонд“ с ЕИК[ЕИК], в качеството ѝ на администратор на лични данни.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на решението по т. 1 и т. 2, като постановено при противоречие с процесуалните правила и материалния закон. Посочено е, че на 28.04.2021 г. Е. В. П., в качеството си на лице, заемащо висша публична длъжност – прокурор от Софийска апелативна прокуратура, се е произнесъл с постановление по пр. пр. № 974/2021 г. по жалба на Л. В. – Сенатор в Парламента на Чешката република в сътрудничество на фондация „Антикорупционен фонд“ срещу постановление на прокурор от Софийска градска прокуратура от 14.08.2020 г. по пр. пр. № 21558/2019 г. по описа на СГП за отказ да се образува наказателно производство. След получаване на постановлението, факсимиле от същото е публикувано към статия от 05.07.2021 г., озаглавена „След жалба на АКФ и чешкия

сенатор В., Апелативна прокуратура отмени отказа на СГП да се разследва продажбата на Т. „В.“ на Д., публикувана на сайта на фондацията. Счита за спорно дали едно лице може да бъде индивидуализирано чрез подписа си. В случая самоличността на прокурор П. не би могла да бъде разпозната само от подписа му, тъй като не се чете, а по посочените в документа две имена и длъжност. При подписването на постановлението прокурорът действал изцяло в служебно качество и положеният подпис бил задължителен реквизит съгласно чл. 199 от НПК. Посочва се и че при изпращането на акта на Фондация „Антикорупционен фонд“, от страна на прокуратурата не са предприети действия по заличаване на подписа или печата. Жалбоподателят от своя страна с публикуването на факсимилето от документа е целял да предостави на обществеността един неманипулиран документ с оглед максимална прозрачност, за да могат гражданите да си съставят собствено мнение във връзка с преценката на прокуратурата по фактите по обществено значим казус. Обработването на процесните данни било за журналистически цели в обществен интерес. Посочва, че фондация „Антикорупционен фонд“ била награждавана многократно за журналистическата си дейност. Твърди, че при публикуване на процесната публикация, а и до момента на подаване на жалбата, прокурор Е. В. П. бил публична личност – заместник – апелативен прокурор в АП, поради което отнасящите се до него лични данни - имена, заемана длъжност и подпис, се ползвали от по – малка защита от тази на лицата, които не са публични личности. В подкрепа на това е цитирано Решение № 8 от 15.11.2019 г. по конституционно дело № 4 от 2019 г. на КС на РБ. Нямало информация за прокурор Е. В. П. да са произтекли каквито и да е вреди от публикуването на постановлението в цялост с неговите имена, длъжност и подпис. Моли за отмяна на обжалваното решение. Претендира разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от адв. М., която поддържа жалбата и излага подробни аргументи за нейната основателност. Моли за присъждане на разноски по делото съобразно представен списък.

Ответникът – Комисия за защита на личните данни не е представила становище с преписката, с която е изпратена жалбата.

В съдебно заседание се представлява от юрк. А., която оспорва жалбата и моли за нейното отхвърляне. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – Е. В. П., не взема становище по жалбата и не се представлява в съдебно заседание.

СГП не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Е. В. П., зам. - апелативен прокурор на Апелативна прокуратура /АП/ С. е сезирал КЗЛД с жалба с рег. № ППН-01-543/13.07.2021 г., срещу Фондация „Антикорупционен фонд“. Повод за подаване на жалбата било, че Е. В. П., в качеството му на зам. - апелативен прокурор на АП – С., на 28.04.2021 г. се е произнесъл с постановление по пр.пр. № 974/2021 г. по описа на АП - С., като е подписал акта. На 05.07.2021 г. констатирал, че на електронната страница на Фондация „Антикорупционен фонд“, е публикувано към статията постановлението без да е заличен подписа му. П. посочил в жалбата, че счита това за грубо нарушение на

ЗЗЛД. В заключение е поискал КЗЛД да задължи администратора на лични данни да свали постановлението и препратките към него.

В условията на залегалото в административния процес служебно начало и задължението на административния орган за служебно събиране на доказателства и изясняване на действителните факти от значение за случая, Фондация „Антикорупционен фонд“ е уведомена за образуваното производство. С писмо изх. № ППН-01-543(21)/6/28.03.2022 г. на КЗЛД е даден 7-дневен срок за становище.

Фондация „Антикорупционен фонд“ е взела становище чрез директора си, в което е посочено, че оспорват изложените в жалбата твърдения за допуснато нарушение на законодателството за защита на личните данни, самоличността на прокурор П. не би могла да бъде разпозната само от подписа му, тъй като не се чете, а по посочените в документа две имена и длъжност. Посочено е, че при изпращането на акта на Фондация „Антикорупционен фонд“, от страна на прокуратурата не са предприети действия по заличаване на подписа или печата. В заключение се сочи, че следва да се вземе предвид и специфичната цел, с която е извършена обработката на личните данни, а именно за журналистически цели, за осъществяване на свободата на изразяване и правото на информация.

Изготвени са екранни разпечатки на сайта на Фондация „Антикорупционен фонд“, за което е съставен протокол от 29.09.2021 г., в който е отразено, че на сайта на фондацията са активни линкове, в които след кликуване се отваря постановление № 974/07.05.2021 г., което е без заличен подпис на постановилия го прокурор.

На 16.06.2022 г. е изготвена нова екранна разпечатка на сайта на фондацията, отразена в протокол от същата дата, от която се установява, че линковете отново са активни и при кликуване се отваря постановлението, но вече със заличен подпис.

На заседание, проведено на 30.03.2022 г., на КЗЛД, обективизирано в протокол № 13 са конституирани страните по жалбите и е насрочено открито заседание, за което Е. В. П. и Фондация „Антикорупционен фонд“ са редовно уведомени.

Жалбата от П. е разгледана в едно открито заседание, обективизирано в протокол № 21/18.05.2022 г., на което е присъствал представител на Фондация „Антикорупционен фонд“, адв. Р. - К., а жалбоподателят не е присъствал. На това заседание е взето единодушно решение жалбата да бъде обявена за основателна, а на Фондация „Антикорупционен фонд“ да бъде издадено официално предупреждение на осн. чл. 58, § 2, б. „б“ за нарушение по чл. 5, § 1, б. „в“ от Регламент (ЕС) 2016/679.

Преписката е приключила с постановяване на Решение № ППН-01-543/30.06.2022 г. на КЗЛД, с което: т. 1. жалбата е обявена за основателна, и по т. 2. във вр. с т. 1, на осн. чл. 58, § 2, б. „б“ за нарушение по чл. 5, § 1, б. „в“ от Регламент (ЕС) 2016/679, е издадено официално предупреждение на администратора Фондация „Антикорупционен фонд“. В мотивите на решението е прието, че www.acf.com, където е публикувана статията, предвид характера и периодичността на публикациите в тях, а и предвид неограничения достъп до информацията публикувана там, има характера на социална медия, а публикуваната в него информация се използва за журналистически цели. Личните данни на физическото лице сезирало КЗЛД са обработени по смисъла на чл. 4, т. 2 от Регламента, в хипотезата на разпространението до неограничен кръг от лица, посетили сайта. Жалбоподателят е публично известно лице и заема длъжност прокурор, т.е. публична личност, от която липсва съгласие за обработване на лични данни. Прието е, че посредством публикацията личните данни на физическото лице, сезирало КЗЛД са обработени в хипотезата на

разпространението им до неограничен кръг лица. Публикуването на подписа обаче е недопустимо, надхвърлило целите по чл. 25з, ал. 1 от ЗЗЛД, като е нарушило правото на личен живот на лицето, което го е положило и е предпоставка за намеса в личния му живот. Правото на защита на личните данни, което произтича от правото на неприкосновеност на личността, е преимуществено пред правото на свобода на мнение и на информация, доколкото последното право не би било нарушено, ако подписът не е публикуван. В заключение е прието, че с публикуването на подписа на жалбоподателя, администраторите са допуснали нарушение на правата на лицето сезирало КЗЛД, а жалбата следва да бъде уважена по отношение на публикуването на подпис на жалбоподателя. Администраторът Фондация „Антикорупционен фонд“ е допуснал нарушение на принципа за „свеждане на данните до минимум“, регламентиран в чл. 5, , §1, б. „в“ от Регламент (ЕС) 2016/679 при обработването за журналистически цели.

Решението е съобщено на представител на жалбоподателя на 04.07.2022 г.

Жалбата е подадена чрез ответния орган на 21.07.2022 г., с пощенско клеймо от 18.07.2022 г.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Предмет на оспорване е решение № ППН-01-543/2021 г. от 30.06.2022 г. на КЗЛД, в частта, с което по т. 1. подадената от Е. В. П. жалба рег. № ППН-01-543/13.07.2021 г. е обявена за основателна по отношение на фондация „Антикорупционен фонд“; по т. 2. на основание чл. 58, § 2, б. „б“ за нарушение по чл. 5, § 1, б. „в“ от Регламент (ЕС) 2016/679 е издадено официално предупреждение на фондация „Антикорупционен фонд“, в качеството ѝ на администратор на лични данни.

Жалбата е подадена от лице, имащо правен интерес от оспорване на акта, тъй като жалбоподателя е адресат на процесното решение, поради което с акта са засегнати негови права и законни интереси. Жалбата е в срока за обжалване на индивидуалните административни актове, за което са представени надлежни доказателства. Жалбата е насочена срещу годен за оспорване административен акт, поради което следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно изискванията на чл. 168, ал. 1 от АПК, при служебния и цялостен съдебен контрол за законосъобразност, съдът извършва пълна проверка на обжалвания административен акт относно валидността му, спазването на процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва законът, т. е. на всички основания, визирани в чл. 146 от АПК. При преценката си, съдът изхожда от правните и фактическите основания, посочени в оспорвания индивидуален административен акт, представената административна преписка и събраните по делото доказателства. При проверката на административния акт, съдът не е обвързан от основанията, въведени от оспорващия, нито от неговото искане. Съдът следва да отмени или обяви за нищожен акта и ако констатира порок, който оспорващият не е посочил.

Разгледана по същество е неоснователна.

По съответствие на заповедта с процесуалните правила:

Оспореният акт е издаден от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, съгласно чл. 10 от ЗЗЛД. Съгласно цитираната разпоредба, КЗЛД изпълнява задачите по чл. 57 от Регламент (ЕС) 2016/679. В чл. 57, § 1, б. „е“ от Регламент /ЕС/ 2016/679 е посочено, че без да се засягат останалите задачи, определени с настоящия регламент, на своята територия всеки надзорен орган разглежда жалбите, подадени от субект на данни или от структура, организация или сдружение в съответствие с член 80, и разследва предмета на жалбата, доколкото това е целесъобразно, и информира жалбоподателя за напредъка и резултатите от разследването в разумен срок, особено ако е необходимо по-нататъшно разследване или координиране с друг надзорен орган. В чл. 55 от Регламент /ЕС/ 2016/679 е посочено, че всеки надзорен орган е компетентен да изпълнява задачите и да упражнява правомощията, възложени му в съответствие с регламента, на територията на своята собствена държава членка. На територията на Р. България, надзорен орган по защита на личните данни е КЗЛД, съгласно чл. 10 от ЗЗЛД, както беше посочено, която с оспореното решение е упражнила своите правомощия по чл. 58, §2 от Регламент /ЕС/ 2016/679. Т.е., доколкото комисията е сезирана от жалбоподател за наличие на нарушение ЗЗЛД, то в нейните правомощия е да се произнесе с решение, което подлежи на оспорване на административния съд. В този смисъл, оспореното решение е постановено от компетентен орган, взето с единодушие от всички присъстващи. Заседанието, на което е взето решението по жалбата, е проведено в присъствието на четирима членове, т.е. налице е необходимият кворум, а решението е взето единодушно от всички присъстващи.

Административният акт е издаден в изискуемата писмена форма и е обективиран като решение, съгласно изискването на закона. Решението съдържа всички изискуеми реквизити, предвидени в чл. 59, ал. 2 от АПК, включително фактическите и правни основания за негово издаване. Волята на органа е обективирана в диспозитивната част, като решението съответства на изложените мотиви. Не се доказва наличие на порок във формата на акта, представляващ самостоятелно основание за неговата отмяна по смисъла на чл. 146, т. 2, вр. чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Решението е издадено при липсата на допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени по смисъла на чл. 146, т. 3 от АПК и да обуславят отмяната му. Настоящият съдебен състав поддържа мнението, че нарушението на административнопроизводствените правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган.

Производството е започнало по подадена жалба, образувана е преписка, конституирани са страните по преписката, събрани са необходимите документи, дадена е възможност на страните да вземат становище по жалбата, извършен е анализ на постъпилата информация. След изясняване на жалбата от фактическа страна, КЗЛД, на свое заседание е взела решението си, като е издала и изричен писмен акт, в което е изложила съображенията си и крайното си решение.

Предвид изложеното, настоящият състав приема, че при постановяване на решението не са допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до неговата отмяна.

По съответствие на заповедта с материалния закон:

Настоящият съдебен състав намира, че решението е издадено в съответствие с материалните правила, поради следното. Съдебният контрол за материална

законосъобразност на оспореното решение обхваща преценката дали са налице установените от административния орган релевантни юридически факти изложени като мотиви в акта и доколко същите изпълват състава на посоченото в решението правно основание за издаването му.

По делото безспорно се установява, че Фондация „Антикорупционен фонд“ е администратор на лични данни. Не е спорно между страните, че на 05.07.2021 г., на електронната страница на Фондация „Антикорупционен фонд“ www.acf.com е публикувана статия със заглавие „Д. трябва да се яви на разпит в прокуратурата“, а към публикацията има линк към постановление от 07.05.2021 г. на Е. П., зам.-апелативен прокурор при АП – С., като същото е качено с подпис на издателя. Също така се установява, че съдържащите се данни в публикацията за П. са в обем две имена, заемана длъжност и подпис, и съобразно разпоредбата на чл. 4, § 1 от Регламент /ЕС/ 2016/679 са лични данни за лицето, тъй като то безспорно може да бъде идентифицирано чрез тях. Цитираната разпоредба казва, че „лични данни“ означава всяка информация, свързана с идентифицирано физическо лице или физическо лице, което може да бъде идентифицирано („субект на данни“); физическо лице, което може да бъде идентифицирано, е лице, което може да бъде идентифицирано, пряко или непряко, по-специално чрез идентификатор като име, идентификационен номер, данни за местонахождение, онлайн идентификатор или по един или повече признаци, специфични за физическата, физиологичната, генетичната, психическата, умствената, икономическата, културната или социална идентичност на това физическо лице.

В процесния случай, КЗЛД е достигнала до правилен извод, че сайтът www.acf.com, където е публикувана статията, предвид характера и периодичността на публикациите в тях, а и предвид неограничения достъп до информацията публикувана там, има характера на социална медия, а публикуваната там информация се използва за журналистически цели. Личните данни на физическото лице сезирало КЗЛД са обработени по смисъла на чл. 4, т. 2 от Регламента, в хипотезата на разпространението до неограничен кръг от лица, посетили сайта, а жалбоподателят е публично известно лице и заема длъжност прокурор, т.е. публична личност, от която липсва съгласие за обработване на лични данни. Прието е, че публикуването на подписа обаче е недопустимо и надхвърлило целите по чл. 25з, ал. 1 от ЗЗЛД, с което е нарушено правото на личен живот на лицето, което го е положило и е предпоставка за намеса в личния му живот. Правото на защита на личните данни, което произтича от правото на неприкосновеност на личността, е преимуществено пред правото на свобода на мнение и на информация, доколкото последното право не би било нарушено, ако подписът не е публикуван

Действително личните данни на П. са обработени от Фондация „Антикорупционен фонд“ в нарушение на чл. 25з, ал. 1 от ЗЗЛД. Съобразно тази разпоредба, обработването на лични данни за журналистически цели, както и за академичното, художественото или литературното изразяване, е законосъобразно, когато се извършва за осъществяване на свободата на изразяване и правото на информация, при зачитане на неприкосновеността на личния живот. Както правилно е посочено в решението, в чл. 5, § 1, б. „в“ от Регламент /ЕС/ 2016/679 е въведен принципа на свеждане на данните до минимум, според който личните данни са подходящи, свързани с и ограничени до необходимото във връзка с целите, за които се обработват. Като е публикувал на 05.07.2021 г. на сайта си постановление, подписано от Е. П.,

като от публикацията е видим подписа на лицето, жалбоподателят е нарушил този принцип.

Както бе посочено, подписът на едно лице представлява лични данни по смисъла на закона, по които същото може да бъде идентифицирано, когато е положен под името и длъжността на подписалия се. Свободата на изразяване и правото на информация разбира се могат да бъдат удовлетворени напълно и с огласяване на името и длъжността на лицето, подписало постановлението. Публикуването на подписа му обаче, безспорно представлява непропорционална намеса в личния му живот, която надхвърля целта, за която се обработват личните данни. В тази връзка не се споделят наведените в жалбата твърдения, че е спорно дали с подпис едно лице може да бъде индивидуализирано, както и че при подписването прокурорът е действал в служебно качество. Тук следва да се посочи, че непубликуването на подписа, не поставя под съмнение автентичността на документа, като издаден от лице в кръга на своите правомощия. Такова съмнение може да възникне само в случай, че оригиналът на документа не е подписан изобщо, а не когато е подписан, но подписът не е публикуван. Все в този смисъл следва да се приеме, че между решението на КЗЛД и чл. 39, ал. 1 от Конституцията, липсва противоречие. Тази норма от Конституцията защитава правото на свободно изразяване и разпространяване на мнение, но с ограниченията по ал. 2 – без това да накърнява правата на другото. Както бе посочено по-горе, информацията е предоставена с имена и длъжност на лицето, което е достатъчно, за да бъдат удовлетворени нуждите на демократичното общество, като с това не се накърнява свободата на печата и правото на информация. В конкретния случай, с публикуването на подписа на лицето е достигнато положение, непропорционално на заложените в чл. 25з, ал. 1 от ЗЗЛД цели.

С оглед позоваването на жалбоподателя в жалбата на решение № 8 от 15.11.2019 г. по к.д. № 4/19 г. КС, следва да се има предвид, че въпросите, които възникват в практиката във връзка с балансирането на влизащите в конфликт основни права, са: първо – относно естеството на метода на балансиране, и второ – относно момента на предприемане на балансирането. К. съд отбелязва, че метода е прагматичен подход в юриспруденцията при отсъждане по спорове в сферата на правата. Основан на аргумента за неабсолютния характер на правата, този подход осигурява всеки от конкуриращите се интереси да бъде признат на собствено основание – губещи няма и всеки получава дължимото при дадени обстоятелства. Чрез него правото е в състояние обосновано да следва промяната на икономическите и социалните потребности и да гарантира минимални "жертви" в цялостната система от ценности, на които се опират основните права. По естеството си балансирането е дейност по анализ и оценка, която се извършва случай по случай и се утвърждава като подход на съдилищата, които са точният форум за разрешаване на колизия между правата. Това не е дейност по организиране на правила за разрешаване на бъдещи конкретни случаи на напрежение между основните права, подходящи да бъдат универсално прилагани с оглед на една твърда йерархия на интереси и принципи. При балансирането се дава превес на интереси при конкретни обстоятелства и съдебни изисквания, поради което не се установяват сигурни и постоянни правила, а точно обратното – те подлежат на промяна. КС подчертава, че към момента на балансиране се пристъпва едва след като се премине през други, логически следващи етапи на утвърдения в юриспруденцията на ЕСПЧ и СЕС и прилаган от националните юрисдикции триетапен анализ за пропорционалност на налаганата ограничителна мярка на дадено основно право - тест

за пропорционалност.

Пропорционалността и балансирането представляват единство – последната и най-съществена фаза от теста за пропорционалност като аналитична съдебна процедура е балансирането в собствен смисъл. Преди да се обсъжда въпросът за пропорционалността на дадена ограничителна мярка, ако се налага помиряване на основни права в конфликт, е необходимо да се установи първо дали въпросната мярка засяга същностното съдържание на правото – неговото "твърдо ядро". Това е общата клауза по отношение на ограничаване на основните права, която посочва изискването да се зачита основното/същностното съдържание на тези права и свободи, на първо място, и едва тогава предписва, че ограничения могат да бъдат налагани при спазване на принципа на пропорционалност и за постигане на целите, посочени от нея. В съответствие с тази логическа последователност на преценките на ограничителната мярка при положителен отговор на горния въпрос балансиране не е необходимо. Това е така, защото една ограничителна мярка, която поставя под въпрос самото право като такова, е непропорционална сама по себе си. Националните конституционни юрисдикции също така се позовават на изискването за съхраняване на същностно съдържание на основните права като измерение на правовата държава. В утвърждаването на това разбиране за същностното съдържание на основните права СЕС има важна роля, в частност, в полето на правото на неприкосновеност на личния живот и защита на личните данни. Концепцията за засягане на същностното съдържание на дадено основно право подчертава необходимостта от засилено внимание (стриктен контрол) към интензитета на навлизане в дадено основно право при анализите за пропорционалност на законодателно въведена ограничителна мярка. В тази връзка, К. съд извежда необходимостта от конкретна преценка по всеки отделен случай с оглед обстоятелствата, а не по предварително зададени и неясни принципни критерии. В процесния случай, КЗЛД правилно е отчела факта, че Е. П. е публична личност и публикуването на негови лични данни за журналистически цели може да бъде оправдано с оглед правото на информация на обществеността. Това право обаче не би било нарушено с публикуване на имената и длъжността му като издател на постановлението, тъй като обществеността има ясна информация, че изразеното в постановлението е именно волята на издателя. Както бе посочено по-горе, подписът би имал отношение само при евентуален спор за авторството на документа, но такъв в случая няма данни да се води, и не може да се приеме, че с публикуването му е спазен баланса между правото на информация и правото на личен живот.

От изложеното може да се направи обоснован извод, че административният орган законосъобразно е приел, че като не е заличил подписа на П. под публикувания документ - постановление по пр.пр. № 974/2021 г. по описа на АП - С., жалбоподателят е допуснал нарушение на основен принцип при обработването на личните данни, установен в чл. 5, § 1, б. „в“ от Регламент (ЕС) 2016/679. Подписът под документа надхвърля журналистическите цели, за които са били обработени личните данни на лицето, не е източник на обществена информация и не допринася лицата към които е насочена информацията да изградят мнение относно работата на прокурор Е. П..

Комисията разполага с оперативна самостоятелност и в съответствие с предоставените ѝ функции преценява кое от корективните правомощия по чл. 58, § 2 от Регламент (ЕС) 2016/679 да упражни. Тези правомощия, без това по б. "и", имат

характера на принудителни административни мерки (ПАМ), чиято цел е да предотвратят или да преустановят извършването на нарушение, като по този начин се постигне целеното поведение в областта на защитата на личните данни. Предвидените в б. "и" на чл. 58, § 2 "глоба" или "имуществена санкция", имат санкционен характер и се прилага в допълнение. При определяне на корективната мярка следва да бъде съобразена целта, която се преследва с налагането ѝ и дали с изпълнението ѝ тази цел ще бъде постигната. Преценката следва да се основава на съображенията за целесъобразност и ефективност на решението при отчитане особеностите на всеки отделен случай и степента на засягане на интересите на конкретното физическо лице – субект на данни, както и на обществения интерес. От доказателствата по делото се установява, че нарушението е преустановено към 16.06.2022 г. и към момента на взимане на процесното решение от КЗЛД, правилно на осн. чл. 58, § 2, б. „б“ от Регламент (ЕС) 2016/679, е отправено официално предупреждение до администратора на лични данни, тъй като тази мярка е пропорционална и би имала дисциплиниращо действие да не се допускат занапред същите нарушения. Липсват данни за извършени други подобни нарушения, установени с решения на КЗЛД, както и са предприети своевременни мерки за защитата разкритите лични данни, поради което правилно не е наложена имуществена санкция.

С оглед изложеното настоящият състав приема, че КЗЛД правилно е издала официално предупреждение на жалбоподателя.

Следователно, не е налице твърдяната от жалбоподателя незаконосъобразност. В хода на настоящото производство не се установиха други нарушения на административнопроизводствените правила, които да представляват самостоятелно основание за отмяна на оспореното решение.

Въз основа на изложеното и като провери законосъобразността на оспорения акт по реда на чл. 168 от АПК, съдът приема, че същият е законосъобразен, като издаден в съответствие с процесуалните правила и материалноправните разпоредби. А жалбата като неоснователна, да се отхвърли.

По разноските:

Предвид изхода на спора, на жалбоподателя разноски не се дължат.

Ответникът претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение. Предвид изхода на делото, такива му се дължат. При определяне размера на разноските, съдът съобрази разпоредбите на чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ. В тази връзка, като съобрази фактическа и правна сложност на делото, процесуалната активност на пълномощника - юрисконсулт при разглеждане на делото, обема и качеството на осъществената процесуална дейност, в полза на ответника следва да се присъдят разноски в размер на 100,00 лв.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК, Административен съд София-град, II отделение, 59 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Фондация „Антикорупционен фонд“, с ЕИК[ЕИК], срещу решение № ППН-01-543/2021 г. от 30.06.2022 г. на КЗЛД, **В ЧАСТТА** по т. 1 и т. 2, с

което т. 1. подадената от Е. В. П. жалба рег. № ППН-01-543/13.07.2021 г. е обявена за основателна по отношение на фондация „Антикорупционен фонд“; т. 2. на основание чл. 58, §2, б. „б“ за нарушение по чл. 5, §1, б. „в“ от Регламент (ЕС) 2016/679 е издадено официално предупреждение на фондация „Антикорупционен фонд“ с ЕИК[ЕИК], в качеството ѝ на администратор на лични данни.

ОСЪЖДА Фондация „Антикорупционен фонд“, с ЕИК[ЕИК] **ДА ЗАПЛАТИ** на Комисия за защита на личните данни сумата от 100,00 лв. направени по делото разноски за юрисконсулско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред **Върховния административен съд.**

Решението да се събщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ: